

At the funeral of Admetus' wife Alcestis, his father Pheres offers words of consolation.

Φέρης

ἤκω κακοῖσι σοῖσι συγκάμνων, τέκνον·
 ἐσθλῆς γάρ, οὐδεις ἀντερεῖ, καὶ σώφρονος
 γυναικὸς ἡμάρτηκας. ἀλλὰ ταῦτα μὲν
 φέρειν ἀνάγκη καίπερ ὄντα δύσφορα.
 δέχου δὲ κόσμον τόνδε, καὶ κατὰ χθονὸς
 ἴτω. τὸ ταύτης σῶμα τιμᾶσθαι χρεῶν,
 ἥτις γε τῆς σῆς προύθανε ψυχῆς, τέκνον,
 καὶ μ' οὐκ ἄπαιδ' ἔθηκεν οὐδ' εἶασε σοῦ
 στερέντα γήρα πενθίμω καταφθίνειν,
 πάσαις δ' ἔθηκεν εὐκλεέστερον βίον
 γυναιξίν, ἔργον τλᾶσα γενναῖον τόδε.
 ὦ τόνδε μὲν σώσασ', ἀναστήσασα δὲ
 ἡμᾶς πίτνοντας, χαῖρε, κὰν Ἴαιδου δόμοις
 εὖ σοι γένοιτο. φημὶ τοιούτους γάμους
 λύειν βροτοῖσιν, ἢ γαμεῖν οὐκ ἄξιον.

Ἄδμητος

οὔτ' ἦλθες ἐς τόνδ' ἐξ ἐμοῦ κληθεὶς τάφον
 οὔτ' ἐν φίλοισι σὴν παρουσίαν λέγω.
 κόσμον δὲ τὸν σὸν οὔποθ' ἦδ' ἐνδύσεται·
 οὐ γάρ τι τῶν σῶν ἐνδεῆς ταφήσεται.

Euripides Alcestis 614-32

1B 2 2011

πένθιμος, -ον: "mournful"

λύειν is a poetic form of λυσιτελεῖν: "to be of advantage"